

Den Første:

1.
Mit Heerte det smiler forinden mit
Bryst,

Naar jeg tar i Agt
Al Sommerens Pragt,
Som praler med Lyst,
O, Flora Gudinde!
Skal jeg dig her finde?
Sid at min Attrae
Bed dit Hierte laae,
Og til det var kryst.

2.
Al Jorden stafferet og pyntelig staer,
Her springer en Dreng
Udi denne Eng,
Og vogter de Saar,
Hyrdinderne svinger
Med liflige Tunger,
Alt Dvæget med Fryd,
Giv Agt paa den Lyd,
Og i Græffet gaaer.

3. Ret

3.
Ret liflig fra Binden blant Træerne hen,
Saa Bladernes Spil
Er færdig til
Sin Gienlyd igien;
De skyggefuld Daler
Og skionne Lov-Saler
Med den sagte Vind
Forlyster mit Sind,
Hos en yndig Ven.

4.
En Jægernes Møye gaaer frugtesløs af,
Han skyder og slaer,
Han taer hvad han faaer
Og skifter til Grav;
Baldhornerne klinge
Mens Hundene springe,
Man har en stor Fryd
Af Hundenes Lyd,
Som holde sig brav.

5.
Naar Lærken laer høre sin frydefuld
Sang,
Da glædes min Siel,
Som finder sig vel
Bed en stille Sang.

Lad

Lad Tirski høre
For begerligt Dre,
Det varer en Stund
Som en liden Blund
Udi denne Bang.

6.

See alting sig varer og samler saa smukt,
Hvert Dyr, Fugl og Dvæg
Er med i den Leeg
Dg en udelukt,
Hvo vil vel fortryde,
At jeg og kan nyde
En Ben udi sær?
Som holder sig nær
Med Vre og Tugt.

7.

Kron Himmel mit Dnske og vær dog
ey seen,
Jeg gior dig min Bul
Dg e-ter min Suk
Blant Græs, Lov og Green,
Er du mig kun naadig,
Jeg ikke tvivraadig
Skal finde en Ben,
Mig elsker igjen
Foruden al Meen.

8. Har

8.
Har Jorden afflædet sin kolende Dragt,
Bed Dnterens Kuld,
Den frugtbare Muld
I Dvale var lagt;
Nu Solen fremtræder
Dg Marken beklæder,
O Amor, den Safft
Har og samme Kraft
I mit Hierte bragt.

9.

Kind flydende Bække og strømmende
Baud,
Mit Hierte er tændt
Dg næsten forbrændt
Af Kierligheds Brand;
Ey andet kan lædskke
End Nectarlod Bædskke
Af yndtaste Mund,
Som har Fynd og Grund,
See det hielpe kan.

10

Af Hiertet jeg vidner for Græs, Lov og
Muld,
Jeg elsker den Ben,
Som elsker igjen
Dg bliver den huld

For

Før blindes Skal ; Hogen
Dg tie Skal Bogen,
End Elskov og Troe
Skal føle Uroe,
Før pureste Guld.

II.

Mig Aftenen mindes at føye mig hjem,
Hver Dvæg og hver Saar
Nu haster og gaaer,
Jeg vil følsø dem,
Nu Solen fremstinner,
Jeg ogsaa fremtriner
At nyde den Fryd,
Som Sommerens Dyd
Forskaffer hvert Lem.

Den Anden.

Ja, ja, du lille Skalk,
Du har med listig Bevast
Tvunget mit Hierte til at elske dig,
Mens det fortryder mig
At jeg har elsket dig;
Thi al Ustadiighed findes hos dig.

2.

Hvor troe mine Tanker var,
Da jeg mit Hierte gav

Hen

Hen til dig saa ustadelig,
Men som jeg fornemme kan,
Est du min Courtisan,
Thi al Ustadiighed findes hos dig.

3.

Jeg tænkte dog aldrig,
At du var folgefuld,
Thi du anstillet dig saa venlig,
Men lad det kun saa gaae,
Du engang Lon skal faae
Før det og andet meer din Falskheds
Swig.

4.

Agter du at fixere mig,
Det skal fortryde dig,
Du veedst jeg har elsket dig, oprigtelig.
Adten du falske Ven!
Jeg legger Penen hen,
Fordi jeg lides ved at skrive meer!

5.

Thi nu hvad sikker dig,
Mens du blamerer mig,
Da jeg oprigtig er, og elsker dig;
Mens dine Tankers Swig
Selver fixerer dig,
Du veed jeg elsker dig oprigtelig.

6. Agter

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30
0 mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
200
300

6.
Sjter du Gladder-Mund,
Som lober om en Stund,
Da kan jeg sige, du ret visselig
Farer paa Benen vild,
Derfor tie hermed stil,
Thi saadan Tale jeg ey hore vil.

7.
Du har beskyldet mig,
At jeg fererer dig,
Det er usandelig, thi jeg elsker dig;
Tiden loere skal,
At jeg foruden Tal,
Oprigtig elsker dig, tro du kun mig.

8.
Far dermed altid vel,
Jeg blive skal din Træl,
Omkiømt at Tiden giores mig lang;
Thi jeg nu stræbe maae
At jeg et Bred kan faae,
Saa at vi leve kan udi god Stand.

9.
Thi det moqverer mig
At tale meer med dig,
Thi al Ustadighed findes hos dig,
Thi Dvinde uden Bred,
Er kun at lide Nød
Det kan jeg sige dig, oprigtelig.